

ARA, SÍ

Catalunya ja té pressupostos

Fa tres anys que al President Illa li faltava una cosa: lligar uns pressupostos. Ja els té. Ha hagut de passar, això sí, la revetlla de Sant Joan; no sabem si l'efecte etílic n'ha estat el responsable.

Els pressupostos són molt importants. Els nadons, el primer que aprenen és a dir *ma-ma, pa-pa* i *pressupostos* tot seguit. Reclamen, a la seva manera, la setmanada que —apart l'oncle convergent que li posa directament a un compte de La Caixa— els dona per a l'aminadures; poca cosa, però que engresca. Al Parlament passa el mateix. Si Catalunya ha passat tres anys prorrogant uns pressupostos, no hi ha cap raó per a pensar que era vital renovar-los ara. Total...

Tenir pressupost és més un distintiu de persona gran que no pas de bona economia. A final d'any, dels diners pressupostats, la meitat queden a la caixa i l'altra meitat s'han dedicat a urgències no previstes. El proper any, Catalunya tindrà, gràcies als diners aprovats: tres metges més, un infant menys per classe, quatre metres de via nova i tot seguirà igual. Metges i mestres faran vaga (i ben feta que la faran), els usuaris de rodalies seguiran posant-se les mans al cap i el país, si avança, serà per alguna inversió xinesa, que ens cos-

tarà tot el que ara diuen que es recaptarà de nou.

Un país seriós depèn, no del pressupost, sinó de la manera de distribuir els diners que aporten els seus ciutadans. Tot i això, celebrarem amb pastes i cava la gran fita aconseguida pel govern de la Generalitat. Per què no?

El que podria passar amb la majoria parlamentària catalana és que serveixi d'empenta econòmica al govern de Madrid, que falta li fa. Si en Sánchez tira endavant els seus números, tindrà molt més fàcil mantenir-se a La Moncloa i, el que és moltíssim més important, evitar que hi aterri la colla impresentable de la dreta. Fins i tot podria ser que Junts, al veure que no poden bloquejar el govern d'Illa, organitzin un congrés especial per a decidir si els convé anar fent la guerra als socialistes alhora de declarar-se nacionalistes d'esquerres (*hahaha*). Ja fa temps que la Sra. Noguera va tancat el seu magnífic somriure i potser no sigui per problemes dentals, precisament. Potser és que ja no saben si han de seguir a remolc de la dreta espanyola i cavar la pròpia tomba o comprar-li un pis al President exiliat a Brussel·les i agafar distància amb una dreta cada vegada més furiosa.

